

Watoto Samburu
Foundation

Nieuwsbrief voorjaar 2021

BERICHT VAN HET BESTUUR

Beste lezer,

Met veel plezier sturen wij u aan de vooravond van wat hopelijk een vrolijke en zonnige zomer wordt weer een nieuwsbrief van Stichting Watoto Samburu.

Zien wij in Nederland gelukkig eindelijk weer enig licht aan het einde van de Corona-tunnel, in Kenia blijft de situatie onveranderd moeilijk. Het verschil in de kwaliteit in de gezondheidszorg en natuurlijk (gebrek aan) beschikbaarheid van vaccins leidt er toe dat het land kwetsbaar blijft, veel maatregelen van kracht moeten blijven en Kenia nog steeds niet bezocht kan worden. Toch gaat ook in de Samburu het leven door.

Met deze nieuwsbrief willen wij u graag informeren over een aantal belangrijke ontwikkelingen op de school. Niet in het minste het behalen van het eindexamen door een aantal van onze leerlingen. Maar ook informeert onze voorzitter Hans Bosman u graag over een aantal belangrijke organisatorische ontwikkelingen.

Natuurlijk delen we als altijd ook graag onze betrokkenheid met de kinderen op onze school en onze passie voor Kenia. Dat komt in het bijzonder naar voren in de bijdrage van Simon Bloemendaal, de secretaris van onze stichting. We hopen dat u ons, en dus de kinderen in de Samburu wil blijven steunen. Uw financiële steun is harder nodig dan ooit.

De redactie

Ms. Janet Jalloul

WISSELING VAN DE WACHT

Het jaar 2021 begon met een belangrijke wijziging in de organisatie van de Stichting in Kenia. Ms. Janet Jalloul, de oorspronkelijke oprichter van de Samburu Community School in 1997, ging per 1 februari met pensioen als voorzitter van het lokale bestuur en organisator van de school. Al die jaren stond het motto van de school 'All have the right to Education' hoog in haar vaandel. Ze beschouwde de schoolkinderen als haar eigen kinderen. Met ijzeren discipline en wilskracht ontwikkelde zij de school. En later ook de Simba Clinic. Aanvankelijk wonend en werkend in Washington DC, USA, was zij 3 maanden per jaar op de school. In 2008 ging zij als professor met pensioen in de US en ging zij in Nanyuki, Kenya wonen, om beter van dichterbij voor de school en de clinic te kunnen zorgen, maar zonder budget. Toen kwamen we snel tot een samenwerking tussen Janet en onze in 2000 opgerichte Stichting Watoto Samburu. Wij opereerden met onze Stichting toen ook al 8 jaar in het gebied. Met Kipepeo Nursery School (2004) en een watersysteem (2006) voor de school, kleuterschool en de dorpen. We waren dus geen passanten gebleken maar geloofwaardige partners. Deze samenwerking was heel succesvol. Janet ging elke maand een paar dagen naar de compound, wij kwamen 2-3x per jaar daar naartoe en er was frequent (soms dagelijks of om de dag, anders wekelijks) SMS, email of telefonisch contact over de gang van zaken. De funding van het totale project is geleidelijk op de Stichting komen te liggen. Gezamenlijk hebben we op deze manier de school uitgebouwd met nieuwe gebouwen, tot 8 klassen lagere school en

2 kleuterklassen. En nieuwe huisjes voor de leraren, een nieuw gebouw voor de clinic, sanitaire voorzieningen, een opvangsysteem van regenwater enz. De compound is daarmee optimaal op orde. Na een coronasluiting van de school van 9 maanden in 2020 en 2021 was er een goed moment voor Janet om de stoppen, gezien haar toenemende leeftijd en afnemende gezondheid. Wij zijn blij dat zij ook nog een goede opvolger heeft voorgedragen, Mr. Paul Wangai, een goede vriend van Janet, die wij ook al kenden van een eerder project, waarbij hij vanuit een bedrijf technisch en financieel

betrokken was. Bovendien bleek hij daarvoor vele jaren school directeur te zijn geweest. Een geschikt profiel en de samenwerking verloopt inmiddels voorspoedig. Wij en vooral de kinderen die op school kans kregen op een betere toekomst zijn Janet zeer veel dank en waardering verschuldigd voor haar enorme inzet en opoffering gedurende bijna 25 jaar voor de Samburu en Turkana kinderen. In Swahili: Asante sana Janet, maisha marevu (Reuze bedankt Janet, proost/leef een lang leven). Het ga je goed.

UITBREIDING VAN DE WACHT

Het vertrek van Janet viel toevallig samen met de implementatie van een langjarige ontwikkeling. De provinciale overheid in Isiolo, via de Education Board, heeft de Samburu Community School geregistreerd, als public private partnership. Daardoor ontvangen we voor de school sinds februari van dit jaar voedsel voor de lunches van de schoolkinderen, alsmede lesboeken e.d. Ook is met ingang van mei een hoofdonderwijzer aangesteld (en betaald) door Isiolo. Op termijn komen meer leraren in dienst van Isiolo. Een paar stappen in de reeds lang geleden ingezette strategie om de verantwoordelijkheid en de kosten van de onderwijskant van de school bij de overheid

onder te brengen, waar het (ook wettelijk) thuis hoort. Dit is een gezonde ontwikkeling, die ook voor de Stichting een goed zaak is; budgettaire verlichting en wij blijven de verantwoordelijkheid voor het onderhoud op de compound vasthouden. De ontwikkeling van nieuwe plannen voor school (boarding house, ambachtsonderwijs, ed) moeten, in samenwerking met de lokale overheid, de nuttige continuïteit en het draagvlak voor de compound en de betrokkenheid van de Stichting waarborgen.

Hans Bosman (voorzitter Stichting Watoto Samburu)

EEN WILLEKEURIGE DAG IN DE SAMBURU

Dankzij de steun van vele donateurs lukt het ons om onderwijs te organiseren voor veel kinderen in de Samburu, Kenia. De communicatie tussen onze contacten ter plaatse verloopt via e-mail, telefoon of App. De laatste keer dat een bestuurslid de school heeft bezocht was eind 2019. Een bijzonder bezoek. Alles was er in orde: het onderwijzend team heette ons van harte welkom en er was een rondgang over het terrein waar de school is gevestigd. De klaslokalen waren keurig ingericht. Op de schoolborden las ik de aantekeningen van de lessen die deze dag waren gegeven. Rekenen: delen door een breuk is het zelfde als vermenigvuldigen met het omgekeerde. Hier leren deze kinderen dezelfde onmisbare lesstof als in het Nederlandse onderwijs.

Het watersysteem werd ons getoond, en gedemonstreerd, door Mr. Muchangi. Een complex systeem. De reservoirs moeten worden gevuld met regenwater. Echter wanneer er regen valt, is dat dikwijls juist niet op de daken van de gebouwen op de compound. Als compensatie wordt water opgepompt uit de rivier, meer dan 10 meter lager. En op 1 kilometer afstand. Deze pomp was nu defect. Toch functioneerde het sanitaire systeem correct; de wastafels, de toiletten, de douches. Voor echte perioden met te kort aan water, zijn de pit-latrines in stand gehouden. De onderwijzers leren de kinderen hygiene regels. Handen wassen voor, en na toilet bezoek. Of voor en na bezoek aan de latrine. In het laatste klaslokaal, gaf het schoolbord 'family planning'.

Kokkin met haar man

Keurig de anatomie van de vrouwelijke en mannelijke geslachtsorganen. Het hormonale mechanisme er schematisch naast getekend. Onder op het bord voorbeelden van anticonceptie.

Hierna kwamen we in de keuken. Op hout worden de maaltijden voor alle aanwezigen op het schoolcomplex bereid door de kokkin met haar hulp. Zij is een jonge vrouw, misschien net 20 jaar. Zij is zichtbaar in blijde verwachting. Haar partner staat hout te hakken. Het geroezemoes van de kinderen die in een rij staan te wachten op een bord eten klinkt vrolijk. Een prima sfeer. Na het eten ruimen de dames van de keuken de borden op en gaan afwassen. Even later wordt het stil; de lessen zijn weer begonnen. Bij het volgend bezoek horen we de gebeurtenissen verder tijdens die dag; een van de dames uit de keuken is met enorme hoofdwond op haar werk verschenen. Terwijl ze lopend naar huis wandelde werd ze aangevallen door een olifant. Er zijn veel olifanten. Deze komen drinken uit de rivier, daar dulden ze geen passanten. Dat heeft deze mevrouw gemerkt; werd omhoog gegooid. Ze kon vluchten, maar is vandaag als gebruikelijk op tijd aanwezig voor haar werk, na een bezoekje aan de Clinic.

Mr. Muchangi, is eveneens te voet aangekomen op de compound. Normaal gesproken komt hij met zijn toeristenbusje. Muchangi komt hier om de week voor onderhoudswerkzaamheden, boodschappen te brengen, medewerkers te transporteren. Hij is een van de belangrijkste medewerkers van de stichting. Terwijl hij de rivier wilde oversteken, is hij vastgeraakt in de modder. Tot overmaat van ramp, volgde een plotselinge watermassa die hem met zijn busje omver gooide. Hij is er goed vanaf gekomen. Zijn bus ligt op zij, half onder water. Opgewekt vertelt hij dat alles nog te redden te is. De lodge, enkele kilometers verder op, heeft bezoek van een vrachtwagen met voorraad. Deze truck is sterk genoeg om zijn bus uit de rivier te trekken. Vanzelfsprekend zal de chauffeur hem helpen.

Met verbazing hoor ik de discussie aan. Hier helpt iedereen elkaar. Ik zie de opluchting bij Muchangi: dit

probleem is niet onoplosbaar, straks weer op het droge zal hij het motortje ook weer aan de praat krijgen. En de hele boel schoonpoetsen. Opluchting: het had erger kunnen aflopen.

Nog sterker werd mijn verbazing over de ruzie tussen de twee belangrijkste stammen in het gebied: de Samburu en de Turkana. Voorheen werd zo'n ruzie een gevecht met schelden naar elkaar, hooguit knuppelden men elkaar de hersens in. Nu echter hebben beide groepen de beschikking over wapens afkomstig uit het nabij gelegen Somalië. Terwijl een bewapend groepje langs de compound marcheert, worden we enthousiast begroet: hello mr. Hans, hello mr. Roland. De ruzie zal worden uitgevochten, zonder dat de bezoekers aan de compound

een haar gekrenkt zal worden. Even later is het weer rustig, zowel binnen als naast de compound. De warmte zindert, de lucht trilt boven de vlakte. Dan, rumoer. Een kudde runderen dendert langs de hekken voorbij. Gejoel van de mannen die de kudde voortdrijft. De stammenstrijd heeft voor hen wat opgeleverd. Tegelijk realiseer ik me dat morgen de reactie te verwachten valt. Zo gaat het leven in de Samburu. Het stelt me gerust dat ondanks wat de gevolgen zijn van het leven in deze wilde natuur, het geruzie tussen volwassenen over hun dieren, de kinderen normaal les krijgen.

Daags, terug in mijn Nederland, rij ik naar het strand van Bloemendaal. De auto stopt. Met enige moeite lukt het de berm in te rijden; het achter komend verkeer kan ongehinderd door. Dan belt Carina de wegwacht; al 47 jaar lid. "Bij welk hectometer paaltje staat u?". "Ik zie geen hectometer paaltje". De telefonist reageert geïrriteerd. "Er staan om de 100 meter paaltjes, meneer". Toch staat er binnen 15 minuten hulp; uit de

bekende gele auto stapt de monteur. "Heeft u voldoende brandstof?" Laat ik hier verder niets over bekennen. En ook zie ik nu het hectometer paaltje, iets verborgen onder de bumper van mijn 4X4. We krijgen 10 liter diesel, voldoende om naar een tankstation te rijden. Na deze stop wandelen wat later over het strand. Een wandelaar met zijn hond staat te schreeuwen tegen een collega hondenbezitter. "Hou jij je hond aangeliind, straks besmet hij mijn rashond!" Een rij wachtenden staat bij de snackbar. Meeuwen eten de afvalbak leeg. In de verte roken de schoorstenen van onze hoogovens. In een file rijden we terug naar huis. Er wordt geclaxonneerd, er wordt risicovol in geritst: een cohort rustzoekers haast zich huiswaarts.

In de Samburu zag ik ondanks de pech die mensen overkomt, opgewekte gezichten, werd er gelachen: "het kan erger". Wanneer en waar zal ik hen weer ontmoeten? Misschien wel in Nederland. De school doet namelijk zijn werk; de Samburu kinderen krijgen les.

Simon Bloemendaal (secretaris)

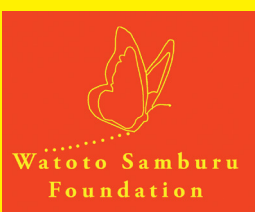
EINDEXAMENFEEST

Iedereen herinnert zich ongetwijfeld nog die spannende tijd in het jaar van het eindexamen. Na de schoolonderzoeken kwam dan dat landelijke staatsexamen. Vaak ietwat gespannen aan een tafeltje in de aula of in de gymzaal met streng surveillerende docenten. En dan thuis vaak je moeder nog veel nerveuzer dan jij wachtend met een kop thee om te horen hoe het gegaan was. En dan na je laatste examen het gevoel dat er een zomer was aangebroken die nooit meer zou gaan eindigen. Totdat de dag aanbrak van de uitslag na een nacht moeilijk slapen omdat je het toch niet van alle examens zeker wist hoe goed of slecht het was gegaan. Maar dan toch het verlossende woord. Vlag met boekentas uithangen en klaar om de wereld (en alle eindexamenfeesten) te gaan bestormen.

Vanwaar deze ietwat sentimentele inleiding? Als bruggetje naar het vrolijke en dierbare bericht dat ook dit jaar weer een groep leerlingen van onze school in Kenia het landelijke eindexamen heeft gedaan en behaald. Natuurlijk, dat gaat anders dan bij ons. Al moeten de kinderen hun school ook afronden met een landelijk examen. Maar de spanning zal voor hen niet minder zijn geweest. En hopelijk hebben ze ook het gevoel gekregen

dat de wereld nu voor ze open ligt. Dit is een mooi en belangrijk voorbeeld waarvoor we al onze inspanningen doen en u altijd weer om steun komen en durven vragen.

Wij zijn in ieder geval trots op onze leerlingen. En laten jullie met de class of '21 zien samen met Muchangi die ze bij dit laatste stukje heeft begeleid.

Stichting Watoto Samburu - Hyacintenlaan 13 - 1215 BA Hilversum
Tel. 06 534 70 931 - Email: info@watotosamburu.nl - www.watotosamburu.nl
Fiscaal ANBI nr.: 8163.52.23 - IBAN: NL 05 INGB 0002 3066 87
BIC: INGBNL2A - K.v.K. nr.: 320 790 039